

VERTIGO

Gratis filmmagazine

NIEUWS | INTERVIEWS | ARTIKELS | RECENSIES

Een
dos

Black Mass

De meedogenloze metaformose van Johnny Depp

THE GOOD DINOSAUR

BLACK

DANNY ELFMAN

SUFFRAGETTE

KORTFILMFESTIVAL

november 2015 **#16**

“Johnny Depp in grote doen”

- De Standaard

“Beste misdaadthriller
sinds Goodfellas”

- VRT

JOHNNY
DEPP

JOEL
EDGERTON

BENEDICT
CUMBERBATCH

KEVIN
BACON

JESSE
PLEMONS

PETER
SARSGAARD

DAKOTA
JOHNSON

COREY
STOLL

BASED ON THE BOOK

BLACK MASS

THE UNHOLY ALLIANCE BETWEEN THE FBI AND WHITEY BULGER,
ONE OF THE MOST NOTORIOUS GANGSTERS IN U.S. HISTORY

WARNER BROS. PICTURES PRESENTS

IN ASSOCIATION WITH CROSS CREEK PICTURES AND RATPAC-DUNE ENTERTAINMENT A CROSS CREEK PICTURES PRODUCTION IN ASSOCIATION WITH LE GRISBI PRODUCTIONS, FREE STATE PICTURES AND HEAD GEAR FILMS

A SCOTT COOPER FILM JOHNNY DEPP JOEL EDGERTON "BLACK MASS" BENEDICT CUMBERBATCH RORY COCHRANE JESSE PLEMONS KEVIN BACON

MUSIC BY TOM HOLKENBORG COSTUME DESIGNER KASJA WALICKA MAIMONE EDITED BY DAVID ROSENBLUM, ACE PRODUCTION DESIGNER STEFANIA CELLA DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY MASANOBU TAKAYANAGI

EXECUTIVE PRODUCERS BRETT RATNER JAMES PACKER PETER MALLOUK RAY MALLOUK CHRISTOPHER WOODROW BRETT GRANSTAFF GARY GRANSTAFF PHIL HUNT COMPTON ROSS BASED ON THE BOOK BY DICK LEHR AND GERARD O'NEILL

SCREENPLAY BY MARK MALLOUK AND JEZ BUTTERWORTH PRODUCED BY JOHN LESHER, P.G.A. BRIAN OLIVER, P.G.A. SCOTT COOPER PATRICK MCCORMICK TYLER THOMPSON DIRECTED BY SCOTT COOPER

NU IN DE BIOSCOOP

Facebook.com/WarnerBrosBelgium

#BlackMass

dS
De
Standaard

studio
brussel

Komen & gaan

Cinema heeft iets van een draaideur. Altijd in beweging, altijd in verandering. Een genietbaar geschakel tussen kennismaken en weerzien. Een aangename afwisseling van nieuwe gezichten en oude bekenden.

Aan hongerige jonge honden dezer dagen geen gebrek. Belgisch regieduo Adil El Arbi en Bilall Fallah boeken met hun tweede langspeler *Black* zoveel vooruitgang dat zelfs Hollywood het over hen heeft. *Son of Saul*, de festivalhit van Hongaars debutant László Nemes, kan nu ook in de lokale bioscoop ontdekt worden. En Pixar vertrouwde hun nieuwste animatieavontuur *The Good Dinosaur* toe aan *first-timer* Peter Sohn.

Oude rot Johnny Depp maakt op zijn beurt een killer-comeback in *Black Mass*, het gangsterdrama waarin hij triomfantelijk transformeert tot legendarisch gangster James 'Whitey' Bulger. En regisseuse Sarah Gavron promoveert naar de *big league* met *Suffragette*, een historisch drama over de prille vrouwenrechtenbeweging met rijzende ster Carey Mulligan naast gevestigde waarden Helena Bonham Carter en Meryl Streep.

Dan zijn er ook enkele vertrouwde gezichten die voor het eerst achter de camera plaatsnamen. Zo overzag Filip Peeters de romantische komedie *Wat mannen willen* en werd de beklemmende thriller *The Gift* geregisseerd door Australisch acteur Joel Edgerton.

Natuurlijk is ook het echte leven een carrousel van komen en gaan. Daar is *Vertigo* het sprekende bewijs van. Vandaar dat ik van de gelegenheid gebruik wil maken om onze nieuwe teamgenoten hartelijk welkom te heten en onze voormalige medewerkers het aller-allerbste toe te wensen!

STEVEN TUFFIN
hoofdredacteur

@Waazinema

KINEPOLIS® &

VERTIGO

presenteren

Sneak PREVIEW

10/11
OM 20u

Met de maandelijkse Sneak preview van **Kinepolis** en **Vertigo** is het elke keer weer een verrassing welke film je te zien krijgt.

Iedere 2de dinsdag van de maand ontdek je zo een topfilm in avant-première. Je ziet de film als allereerste en achteraf horen we ook graag jouw mening over de film.

Laat je 1 keer per maand volledig verrassen tijdens de Sneak Preview in Kinepolis Antwerpen.

Info & tickets: kinepolis.be/sneak

VERTIGO

Postbus 10009, 2000 Antwerpen
 info@vertigoweb.be
 www.vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER Steven Tuffin – steven@vertigoweb.be

ADJUNCT-BLADMANAGER Pieter-Jan Vinckx

MEDEWERKERS Ruben Nollet, Kurt Vandemaele, Hannes Dedeurwaerder
 Jimmy Van der Velde, Ewoud Ceulemans, Ben Van Alboom, Jonas Govaerts,
 Tom Rouvrois, Britt Valkenborghs, Anke Wauters, Nico Krols, Niels Putman,
 Eline Van Hooydonck, Dominic Zehnder, Chris Craps, Dennis Van Dessel

WEBMASTER Hans Verschooten

WEBREDACTIE Jimmy Van der Velde

EINDREDACTIE Stefaan Werbrouck

LAYOUT Kevin Van Gaver – apetown.org

GRAFISCH ONTWERP Wouter De Boeck – www.wouterdeboeck.com

FOTOGRAFEN Greetje van Buggenhout

ILLUSTRATOR Gilles Vranckx

RECLAMEREGIE info@vertigoweb.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Marc Boonen, Postbus 10009, 2000 Antwerpen

DRUK Drukkerij Moderna

"Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, scan of op enige andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk akkoord van de uitgever."

[www.twitter.com/VERTIGObe](https://twitter.com/VERTIGObe)

www.facebook.com/VERTIGObe

FLASHFORWARD

CINÉ SELECT

Een greep uit het bijzonderste bioscoopaanbod 8

ACHTER DE SCHERMEN

Peter Ghesquière zorgt voor geluk op de set 9

FILMFAN

Jan Paternoster vertoeft graag in de schemerzone tussen film en realiteit 10

CLOSE-UP

BLACK MASS 12

THE GIFT 16

AY RAMON! 18

SUFFRAGETTE 20

BLACK 24

OUR LITTLE SISTER 26

DANNY ELFMAN 28

SON OF SAUL 30

WAT MANNEN WILLEN 32

KORTFILMFESTIVAL 35

REGRESSION 36

SPECTRUM 38

THE GOOD DINOSAUR 40

POINT OF VIEW

RECENSIES

Spectre, Solan & Ludwig: De sneeuwmachine, The Visit, The Program, Ixcanul 44

BESTE.FILM.OOIT.

Donnie Brasco: De vergeten gangstertriomf van Johnny Depp 46

CAREY
MULLIGAN

HELENA
BONHAM CARTER

BRENDA
GLEESON

ANNE-MARIE
DUFF

MYRL
AND STREEP

SUFFRAGETTE

MOTHERS
DAUGHTERS
REBELS

11/11
IN DE BIOSCOOP

Google

MEDIA 101

PARADISOFILMS.EU

GRAND PRIX
FESTIVAL DE CANNES

OFFICIAL SELECTION
FILM FEST GENT

WE WAREN HELEMAAL GEVLOERD NA DE FILM
EN ZULLEN NOG DAGENLANG TERUGDENKEN
AAN DIT MEESTERWERK.

JIMMY VAN DER VELDE - VERTIGO

DE STERKSTE EN MEEST ONVERGETELIJKE FILM VAN HET JAAR.

SON OF SAUL

een film van LÁSZLÓ NEMES

De Persgroep

NU IN DE BIOSCOOP

CINÉ Select

5
NOV

BODYSONG

KASKCinema Gent

Een eigenzinnige documentaire over een normaal mensenleven, op een al even eigenzinnige soundtrack van Johnny Greenwood.

6
NOV

TURKIJE-EUROPALIA

Cinema Zuid Antwerpen (tot 27/11)

Neem naar aanleiding van het Europalia Arts Festival een duik in het betere filmaanbod uit Turkije, met verhalen over ex-gevangenen, ontrouw en Islamtradities.

6
NOV

FOOD FILM FESTIVAL

C-Mine Crib Genk (tot 07/11)

Champignons, bijen, de viskweek en mijnwater vormen de belangrijkste thema's van dit filmfeest, waar je kunt proeven van culinair geïnspireerde kortfilms en docu's.

9
NOV

RONALDO

Kinepolis en Utopolis Mechelen & Turnhout

Trap samen een balletje met voetbalsuperster Cristiano Ronaldo in deze documentaire over de hectische carrière en het intieme privéleven van het sporticoon.

9
NOV

KINEPOLIS FILMQUIZ

Kinepolis

Zin om de slimste *cine-mens* ter wereld te worden? Test eerst je filmkennis tijdens de quiz en geniet daarna van de avant-première van *Black*, de nieuwste van Adil El Arbi en Bilall Fallah.

ACHTER DE SCHERMEN

Le ciel flamand

Eerste regieassistent Peter Ghesquière werkt vlotheid in de hand

tekst **KURT VANDEMAELE**

foto **GREETJE VAN BUGGENHOUT**

Hiernaast zie je Peter Ghesquière op de set van *Le ciel flamand*, de tweede langspeler van *Offline*-regisseur Peter Monsaert. “Mijn artistieke inbreng hier is minimaal”, zegt de eerste regieassistent. “Peter weet heel goed wat hij wil. Ik moet er vooral voor zorgen dat iedereen zich gelukkig voelt en dat er vlot gewerkt kan worden.”

Dat is te bescheiden, want toen *Black* onlangs in première ging op Film Fest Gent, zei producent Frank Van Passel dat de tweede film van Adil El Arbi en Bilall Fallah er nooit was gekomen zonder de ideeën en de discipline van Ghesquière. “De set van *Black* liep vol jongens en meisjes die nog nooit hadden geacteerd. Daar was het noodzakelijk dat ik meedacht”, lacht hij.

Ghesquière weet ook wat regisseren is. Een van zijn kortfilms, *Schijn van de maan*, mocht ooit meedingen naar een Gouden Palm in Cannes, en binnenkort regisseert hij een nieuwe kortfilm, *Anders*. En ooit komt die eigen langspeler er nog.

Maar ondertussen blijft Ghesquière andere regisseurs assisteren, zoals Monsaert dus, die in *Le ciel flamand* het verhaal vertelt van een vrouw die met haar moeder en haar dochter in een bordeel woont. Sara Vertongen speelt zij aan zij met haar eigen dochtertje Esra Vandebussche. “Mooi om te zien hoe ze met elkaar omgaan, en elkaar voortdurend bijsturen.” ▣

VANAF 21 SEPTEMBER 2016 IN DE BIOSCOOP

@VdmKurt

11
NOV

FILM IN ZICHT

Sphinx Gent

Welp-talent Titus De Voogdt stelt een van zijn favoriete films voor: *The Fisher King* van Terry Gilliam, met Robin Williams in een knettergekke glansrol.

17
NOV

THE HUNGER GAMES DOUBLE BILL

Kinopolis (ook 20/11) en *Utopolis* (ook 21/11)

Vlij je neer in een knusse bioscoopzetel voor *The Hunger Games: Mockingjay - Part 1* om daarna te genieten van het epische sluitstuk. Vergeet je pijn en boog niet!

20
NOV

SALAD DAYS:

A DECADE OF PUNK IN WASHINGTON, D.C.

Kunstencentrum BUDA Kortrijk

Een allesomvattende documentaire over de gouden dagen van de punkscene in Washington D.C., met getuigenissen van onder meer Henry Rollins en Dave Grohl.

21
NOV

OPERA LIVE: LULU

Kinopolis

Een schokkend stuk over een onweerstaanbare jonge vrouw die met haar losbandige gedrag de ondergang van al haar veroveringen tweeebrengt.

26
NOV

KENNETH BRANAGH THEATRE COMPANY

LIVE: THE WINTER'S TALE

Utopolis Mechelen

Thor-regisseur Kenneth Branagh regisseert Dame Judi Dench in een gloednieuwe theaterbewerking van Shakespeares vertelling over obsessie en verlossing.

28
NOV

OUT 1

Cinematek Brussel (tot 29/11)

Marathonzitting met alle acht afleveringen van Jacques Rivettes megalomane, 773 minuten durende epos, over enkele acteurs die een toneelstuk repeteren en geheimzinnige berichten krijgen.

FILMFAN

Jan Paternoster

Scheurende gitaren galmen weer door de ether: het Vlaamse rockduo **Black Box Revelation** heeft met *Highway Cruiser* een vierde plaat uitgebracht en maakt weldra weer Belgische en buitenlandse podia onveilig. Maar eerst doet zanger-gitarist **Jan Paternoster** nog even zijn filmvoorkeuren uit de doeken.

tekst EWUOD CEULEMANS foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

Wat is je allereerste filmherinnering?

JAN PATERNOSTER: "Dat moet *Jungle Book* zijn. Al was ik toen precies nog iets te jong om de film helemaal in me op te nemen. Het verhaal is altijd een beetje wazig gebleven. Maar mijn eerste favoriete film was zeker *The Lion King*. Die heb ik vroeger, op videocassette, keer op keer opnieuw bekeken."

En wat is de laatste film die je in de bioscoop hebt gezien?

"Op Film Fest Gent heb ik *One Floor Below* gezien, een Roemeense film. Heel menselijk, over een man die in een appartementsgebouw woont. Meer is het niet, maar je komt wel volledig in zijn wereld terecht. Helemaal het tegengestelde van wat er doorgaans uit Hollywood komt."

Heb je dan een voorkeur voor Europese arthouse, of is Hollywoodentertainment ook je ding?

"Een van mijn lievelingsfilms is *Mission: Impossible II*. Om maar te zeggen dat ik evengoed sterke blockbusters kan smaken. Het hangt wat af van mijn *mood*."

Is de bioscoopervaring belangrijk voor jou?

"Ik vind naar de cinema gaan heel

leuk, maar het komt er te weinig van. Als het dan toch lukt, denk ik altijd: 'Dit moet ik vaker doen.' Het is echt een belevenis, waarbij je een andere wereld binnenstapt. En als je buitenkomt, leef je nog even in een schemerzone tussen film en realiteit. Onlangs heb ik wel een beamer gekocht. Zo heb ik toch een beetje het home cinema-gevoel."

Wat overtuigt je om een bepaalde film te zien?

"Eerder de cast dan de regisseur. Ik ben fan van Leonardo DiCaprio. En van Christian Bale, vooral in *The Dark Knight* en *American Psycho*. Of Daniel Day-Lewis, ook een acteur die je mee in het verhaal sleurt zodra hij in beeld komt. *There Will Be Blood* is een van mijn favoriete films. Al ben ik de eerste twee keer wel in slaap gevallen. (*lacht*)"

Vind je filmmuziek belangrijk, als muzikant?

"De score is even belangrijk als de acteurs of de regisseur. De keuze om op een bepaald moment wel of geen muziek te gebruiken, versterkt de sfeer en trekt je in de film. Een goed voorbeeld is de openingscène van *Boyhood*, met 'Yellow' van Coldplay op de soundtrack. Eerst dacht ik: 'welke verschrikkelijke song gebruiken ze nu?' Maar terwijl dat

"IK SPEELDE OOI MEE IN EEN FILM OVER MARVIN GAYE"

nummer bezig was, werd ik terug gekatapulteerd naar de tijdgeest van de vroege jaren 2000. Perfect om meteen mee te zijn met het verhaal."

En zou je dan zelf ooit de soundtrack van een film willen maken?

"Ja, graag. Ik heb het al eens voor een toneelstuk gedaan, en dat was heel cool. Het was iets helemaal anders dan wat we met Black Box Revelation doen. De muziek mag je ook niet afleiden van de scène. Het is eerder het behangpapier of het decor van het verhaal."

Heb je eigenlijk al filmervaring?

"Ik heb meegespeeld in een biopic van Marvin Gaye, die nooit is uitgebracht. Ik speelde Danny Bossaer, de Oostendse gitarist van Gaye. Ik ben er gewoon via de casting terechtgekomen: ze waren precies nogal gemakkelijk overtuigd. Maar op de 23e draaidag was het geld op. Dus ergens ligt er een onafgewerkte Marvin Gaye-film op een schap, die niemand ooit zal zien. Ik vind het nog wel grappig dat dat mijn enige acteerprestatie ooit is." ▣

@Ewoud51

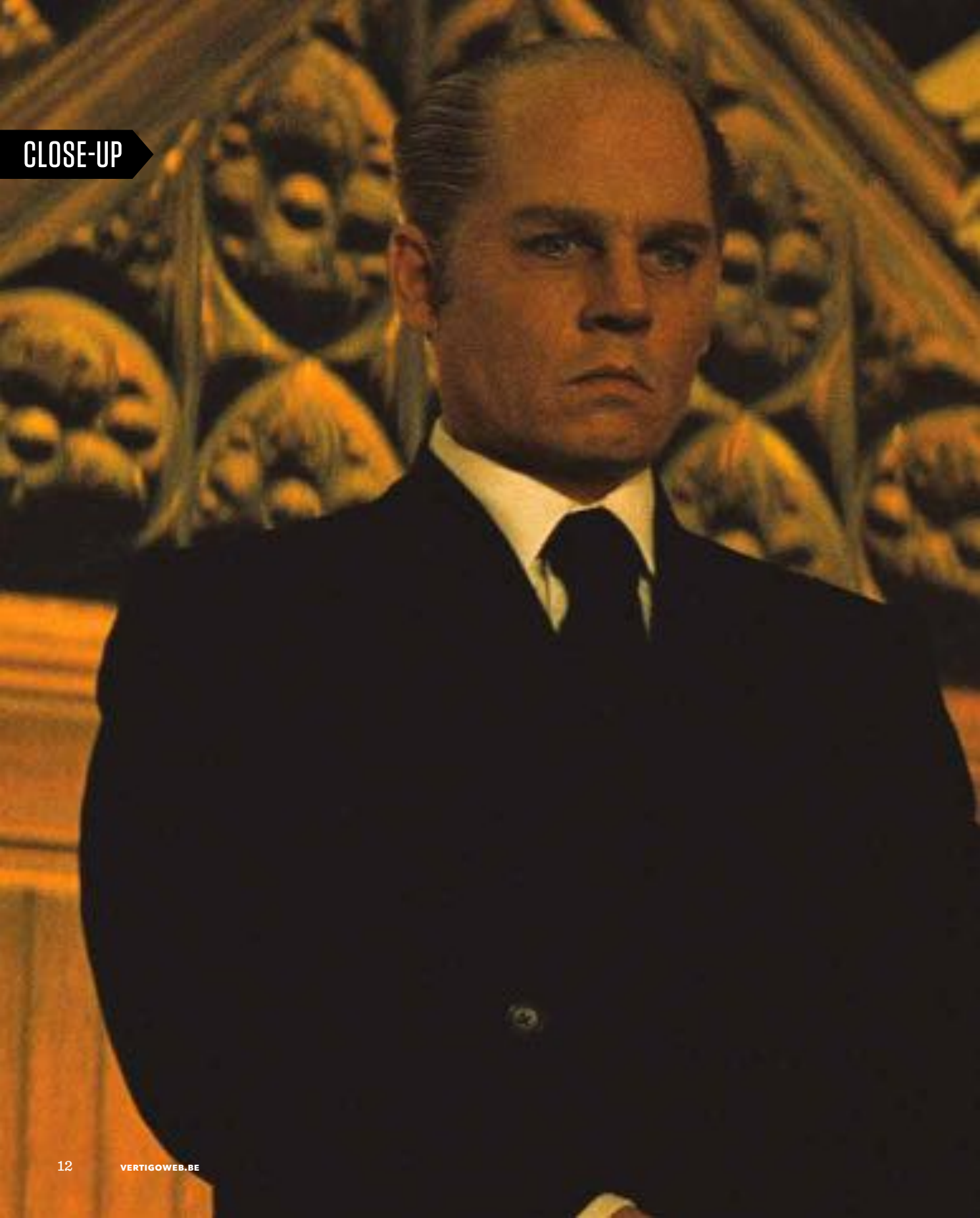
Highway Cruiser

Uit op Caroline

blackboxrevelation.com

CLOSE-UP

BLACK MASS

HERE'S JOHNNY!

Na jaren van potsierlijke piraten en andere van de pot gerukte figuren keert **Johnny Depp** eindelijk nog eens terug naar het serieuzere werk. In het gangsterdrama *Black Mass* van regisseur **Scott Cooper** verdwijnt hij in de huid van legendarisch crimineel James 'Whitey' Bulger. "Zelfs de gemeenste mensen zijn gelaagd."

tekst **STEVEN TUFFIN**

Wat bedoel je? Hebben de Mad Hatter en Willie Wonka nooit bestaan? Ga je me straks ook nog vertellen dat de Kerstman niet echt is?"

14 september 2015. De persconferentie van *Black Mass* op het Toronto International Film Festival. Johnny Depp is op dreef nadat ik hem een vraag heb gesteld over zijn sublieme transformatie tot James 'Whitey' Bulger, de geduchte gangsterbaas die twee decennia zijn hand had in tal van duistere zaakjes in Boston *and beyond*.

Gepassioneerd onderstreept de steracteur het verschil tussen het spelen van fictie- en non-fictiepersonages: "Als je

een fantasiefiguur vertolkt, zijn er geen grenzen. Sommigen vinden dat ik daarin wel eens te ver durf te gaan. (*glimlacht*) Als je iemand speelt die echt bestaat, brengt dat daarentegen een enorme verantwoordelijkheid met zich mee. Je mag de waarheid geen oneer aandoen. Je moet alles op alles zetten om de essentie van je personage te vatten."

Depp 2.0

Voor het eerst in jaren overstijgt Depps vertolking dan ook die van de maffe metamorfose. Hoewel hij opnieuw een beroep deed op make-updesigner Joel Harlow — die ook al voor *Pirates of the Caribbean*, *Alice in Wonderland* en *The Lone Ranger* indrukwekkend

werk leverde — gaat er achter die vale latex huid, staalblauwe contactlenzen en uitgedunde pruik geen karikuraal personage schuil, maar een enigma van vlees en bloed. Net zoals zijn *real life* tegenhanger is Depps Bulger een vat vol tegenstrijdigheden, dat het ene moment oude dametjes poeslief helpt met hun boodschappen, om enkele ogenblikken later een collega-crimineel koelbloedig koud te maken.

Voordat de film Toronto aandeed, ging hij in wereldpremière op het prestigieuze Filmfestival van Venetië. De verzamelde filmers was unaniem: “*Depp is back!*” De ondertussen 52-jarige wereldster geniet duidelijk van de vele lofbetuigingen, maar deinst er op zijn beurt niet voor terug om regisseur Scott Cooper uitgebreid in de bloemetjes te zetten:

“Scott heeft het beste in me bovengehaald. Hij heeft mijn acteerspel naar een hoger niveau getild. Hij had een plan en is daar helemaal voor gegaan. Hij barstte van de ideeën. Die werkten misschien niet allemaal, maar ze waren stuk voor stuk moedig. En moed is iets wat je in de filmwereld niet vaak meer tegenkomt.”

Ook Depp werd de laatste jaren vaak een gebrek aan moed verweten. Als hij niet in de zoveelste *Pirates*-sequel meespeelde, stortte hij zich op *vanity projects* die het vaak meer van hun excentriciteit dan van hun kwaliteit moesten hebben — *Mortdecai*, iemand? Op een vraag over het voorbije decennium reageert de acteur laconiek:

“Eigenlijk zijn kaskrakers altijd al mijn focus geweest. Vanaf dag één wou ik de koning van de box-office zijn. Dat krijg je ervan als je negentien jaar in armoede leefde. (*grinnikt*) Serieus nu: elk personage brengt een zoektocht met zich mee. De ene verloopt al iets vlotter dan de andere. Je probeert een punt te bereiken waarop je je regisseur, je co-acteurs en je scenarist niet teleurstelt. Geld kan me gestolen worden. Dat meen ik. Ik begrijp dat bepaalde van mijn keuzes anders doen geloven, maar ik heb nog nooit puur voor het geld in een film meegespeeld.”

De lange aanloop

Dat laatste mag je met een korreltje zout nemen, want *Black Mass* liep in 2013 bijna op de klippen toen Depp weigerde zijn vaste prijs — 20 miljoen dollar — te verlagen. Gelukkig waren de lui achter het project ondertussen bedreven in het trotseren van obstakels.

“Nog voordat het boek *Black Mass: The Irish Mob, The FBI and a Devil's Deal* in 2001 verscheen, had een ander productiebedrijf de rechten al gekocht”, vertelt producent Brian Oliver. “Ik moest bijna tien jaar wachten, maar zodra ik de rechten in handen had, liet ik ze niet meer los. Ik werkte aan het project met verschillende regisseurs en voerde gesprekken met tal van acteurs. Maar het was pas toen Bulger in 2011 na zestien jaar voortvluchtigheid geklist werd, dat we het daadwerkelijk van de grond kregen.”

Ook het schrijven van het bronmateriaal was een werk van lange adem. Auteurs Dick Lehr en Gerald O'Neill stortten zich als reporters voor *The Boston Globe* eind jaren tachtig op de zaak Bulger. “Ik weet dat ‘*amazing*’ een woord is dat Amerikanen veel te vaak in de mond nemen”, lacht Lehr. “Maar ik kan er geen beter verzinnen om het verhaal van Bulger en zijn omgeving te beschrijven.”

O'Neill vervolgt: “In de ene hoek had je Whitey, de grootste crimineel van Boston. In de andere had je zijn broer Billy, een van de belangrijkste politici van de stad. Daarnaast speelde ook de FBI een belangrijke rol. Met hen had Bulger het op een akkoordje gegooid zodat hij jarenlang *untouchable* was.” De twee reporters waren dat duidelijk niet: “We merkten al snel dat we twee vijanden hadden gemaakt: Bulgers bende en de FBI. Gek genoeg was het vooral de tweede partij die ons het leven zuur maakte, met indirecte én directe bedreigingen.”

Stuurman Scott

“Ik zal me dus maar voorbereiden op het ergste”, kucht regisseur Scott Cooper. Hij grapt, want niets kon de man achter Jeff Bridges-Oscarwinnaar *Crazy Heart* en Christian Bale-thriller

Out of the Furnace weerhouden om *Black Mass* te aanvaarden. “Ik stond al een tijdje te springen om iets te maken dat gebaseerd was op feiten. Bovendien ben ik een grote fan van gangsterfilms. Met dit project kon ik die zaken combineren. Dat ik met een grote ensemblecast kon werken, was de kers op de taart.”

Black Mass is inderdaad allesbehalve een Johnny Depp-onemanshow. Naast hem staan onder meer Joel Edgerton (*The Great Gatsby*), Dakota Johnson (*Fifty Shades of Grey*), Julianne Nicholson (*August: Osage Country*) en Peter Sarsgaard (*Flightplan*). “Een indrukwekkende verzameling van talent”, aldus Cooper. “Dat ik Johnny mocht regisseren, was op zich al moeilijk te geloven. Dat ik hen er allemaal nog eens ‘bij kreeg’, maakte het project nog onwezenlijker.”

Net zoals Depp zijn ook zijn collega-acteur vol lof over hun regisseur. “Ik wou kost wat kost met Scott samenwerken. Mijn echtgenote, Maggie Gyllenhaal, had zo’n fantastische tijd

met hem had beleefd op de set van *Crazy Heart*”, vertelt Peter Sarsgaard, die een van Bulgers vreemdere handlangers speelt. “Scott zette zijn eerste stapjes in de filmwereld als acteur, wat een wereld van verschil maakt. Hij kent onze gevoeligheden. Hij focust zich écht op je als je voor de camera staat.”

Dakota Johnson, die een voormalige partner van Bulger speelt, vult aan: “Scott ademt een ongelooflijke kalmte uit. Hij creëert een sfeer op de set die ervoor zorgt dat je nog verder durft te gaan. Ook niet onbelangrijk: hij is tot het uiterste gegaan om de vrouwelijke personages aan bod te laten komen. In andere handen was dit waarschijnlijk een testosteronbom geweest zoals we er al zoveel gezien hebben. ‘De vrouwen zijn het morele kompas in dit verhaal’, zei hij vaak. ‘Dat maakt hen onontbeerlijk.’”

De taal van het geweld

Ook over Depp zijn de rest van de cast lyrisch. Joel Edgerton, die de corrupte FBI-agent John Connolly speelt, is nog

steeds onder de indruk: “Ten eerste hebben we het hier over Johnny *fucking* Depp! Ten tweede zag hij er dankzij de make-up- en kostuummensen fenomenaal uit! En dan was er ook nog eens zijn vertolking! De Johnny die ik voor de shoot had leren kennen — warm, grappig, joviaal — was nergens meer te bespeuren. De transformatie was compleet. Eerlijk gezegd joeg hij me constant de daver op het lijf.”

Dat laatste bevestigt Julianne Nicholson, die de echtgenote van Edgertons personage speelt: “Ik had één scène met Johnny waarin hij me opzoekt nadat ik me kwaad heb teruggetrokken in mijn slaapkamer. Toen ik de deur opendeed en hij voor me stond, moest ik niet langer doen alsof ik doodsbang was. Ik was doodsbang! Dat Johnny in het echte leven zo’n vriendelijke man is, maakte het allemaal nog angstaanjagender.”

“Laat me toch één ding verduidelijken”, zegt Depp serieus. “Ik heb alles op alles gezet om van Bulger een personage van vlees en bloed te maken.

Ik geloof niet dat er iemand bestaat die ’s ochtends wakker wordt en zegt: ‘Vandaag ga ik eens lekker slecht zijn.’ Mensen — zelfs de gemeenste — zijn gelaagder dan dat. Bulger was enerzijds een toegewijde *family man* die regelmatig met zijn moedertje zat te kaarten. Anderzijds was hij heer en meester van een crimineel gezelschap dat maar één taal sprak: die van het geweld.”

En die taal sprak hij klaarblijkelijk als geen ander. ▣

VANAF 25 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

@Waaazinema

» ZWARTE MIS

Op 24 november organiseren we een avant-première van *Black Mass* in Kinopolis Antwerpen. Hoe je van de partij kan zijn, ontdek je op Vertigoweb.be.

GEVEN & NEMEN

Acteurs die achter de camera plaatsnemen: ze vormen al lang geen uitzondering meer. Maar slechts weinigen debuteren zo overtuigend als Joel Edgerton dat doet met *The Gift*, een beklemmende thriller die de Australiër zelf schreef en waarin hij ook nog eens meespeelt. “Hopelijk verpest ik niemands Kerst.”

tekst JIMMY VAN DER VELDE

De acteercarrière van Joel Edgerton loopt al enkele jaren op wietjes. De grote doorbraak kwam er in 2010 met de bikkelharde misdaadprent *Animal Kingdom*. Nadien volgden rollen in onder meer *Warrior*, *Zero Dark Thirty*, *The Great Gatsby*, *Exodus: Gods and Kings* en vanaf deze maand staat hij stevig zijn mannetje naast Johnny Depp in *Black Mass*.

Toch wilde Edgerton zijn horizons al geruime tijd verruimen: “Ik broedde al eventjes op een idee voor een thriller. Mijn uitgangspunt: wat als iemand tegen wie je niet zo vriendelijk was in de middelbare school je jaren later op de schouder tikt en vraagt of je hem nog kent?”

In *The Gift* overkomt dat Simon (Jason Bateman), die met zijn partner Robyn (Rebecca Hall) net naar een prachtige nieuwe woonst is verhuisd. Daar krijgen ze bezoek van Gordo (Edgerton). Simons vreemde ex-klasgenoot bombardeert het koppel met cadeautjes en dringt op die manier hun leven binnen.

Vergiftigd geschenk

“Net zoals Stephen King clowns voor me verpestte met *It* en *Child’s Play* poppen in iets angstaanjagend omtoverde, probeerde ik van iets leuks

— cadeautjes krijgen — iets sinisters te maken”, verduidelijkt Edgerton. “Al hoop ik dat ik voor niemand Kerstmis verknal.”

Maar de debuterende filmmaker wou ook een actueel thema aansnijden: de vervaging van de privésfeer. “Door de sociale media wordt de grens tussen privé en publiek heel dun, en dat heeft op veel mensen een raar effect”, vertelt hij. “Ze zijn verbaasd als je iets over hen weet, terwijl ze het drie jaar geleden zelf op Twitter smeten.”

Je merkt het: Edgerton is ambitieuzer dan de gemiddelde acteur die aan het regisseren slaat. Hij deinst er niet voor terug om buiten de lijntjes te kleuren en gaat in tegen de verwachtingen van het publiek. “Er zijn al genoeg simplistische, puur commerciële thrillers. Ik vind dat je mensen tegelijk kunt entertainen en iets geven waar ze hun tanden in kunnen zetten.”

Groot ego

Inspiratie vond Edgerton bij films als *The Shining*, *Cape Fear* en *Caché*. Het idee dat het rustige leventje van gelukkige mensen flink verstoord kan worden door een externe kracht, is even fel aanwezig in *The Gift* als in die films en net zoals de cineasten achter die klassiekers Edgerton zet de clichés naar zijn hand. “Niet slecht voor een

kerel die vroeger alleen maar films met Arnold Schwarzenegger en Sylvester Stallone wou zien, *right?*”

The Gift heeft nog een grote troef: Edgertons imposante vertolking van de akelige Gordo. “Voor mij begon het project bij hem. Aanvankelijk had ik maar één doel: hem spelen. Zijn look — donkere haren, kort kapsel en ringbaardje — zag ik zo voor me.”

Maar waarom besloot Edgerton ook te regisseren? “Toen ik het personage schreef, had ik een heel helder beeld van wie hij is. Ik kon hem niet meer loslaten. Het project aan een andere regisseur toevertrouwen werd alsmaar moeilijker. Bovendien zit Gordo minder in de film dan Simon en Robyn, waardoor ik het me kon veroorloven om hem te spelen. Dat plus het feit dat ik een gigantisch ego heb, natuurlijk. (*lacht*)” ▣

VANAF 18 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

@TheJmeister

» HUISVREDEBREUK

Thuis lastiggevallen worden is een verschrikkelijke nachtmerrie, zowel in het echte leven als op het witte doek. Een filmisch overzicht vind je op Vertigoweb.be.

AY RAMON!

DE ANDERE PIET

Ook dit jaar is de intrede van Sinterklaas tot in de bioscoop voelbaar. *Ay Ramon!* is een eigenzinnige update van het verhaal van de heilige man en zijn diverse hulpjes. Een gesprek met scenarist Hugo Matthysen. “De Sint is meer dan een sukkel in een winkelcentrum.”

tekst EWOUDE CEULEMANS

Meer dan twintig jaar geleden verblijdde Hugo ‘*Het leugenpaleis*’ Matthysen televisiekijkend Vlaanderen met *Dag Sinterklaas*, een serie waarmee een hele generatie opgroeide. Nu kroop hij in de pen om de Sint een langspeelfilm te geven, al doet de titel *Ay Ramon!* niet meteen vermoeden dat de prent rond de grote kindervriend draait.

Pieter Embrechts speelt Ramon, een Spaanse flamencozanger die met een speciale opdracht wordt opgezadeld: hij moet Slecht-Weer-Vandaag, het paard van de Sint, veilig van Spanje naar Antwerpen brengen, terwijl Sinterklaas (Jan Declair) en Zwarte

Piet (Frans Van der Aa) de stoomboot nemen. Maar dat verloopt — om in de Sinterklaasfeer te blijven — niet van een leien dakje.

“Ramon was een ontzettend dankbaar personage”, legt Matthysen uit. “Niet alleen vanwege zijn verrukkelijke voorkomen, maar ook door zijn prachtige zangstem, vreemde accent, oneindige naïviteit en liefde voor mooie mama’s.” Logisch dus dat Tinkelotje (Evelien Bosmans) in hem de geknipte artiest ziet om meer publiek naar haar Antwerpse theatertje te trekken. Alleen moet ze de Sint-helper wel ontvoeren om hem op het podium te krijgen.

Sint met stijl

Voordat je “Hoort een Sinterklaasfilm niet om Sinterklaas te draaien?” sputtert, geen paniek: de welbespraakte dakenloper staat nog steeds centraal. “Ramon is de motor van de film. Maar Sinterklaas zorgt voor de goede afloop, ook al omdat hij een zekere waardigheid moet bewaren.”

Als Matthysen over Sinterklaas spreekt, voel je het respect voor het personage. Niet verwonderlijk voor een man die al decennialang over de grote kindervriend schrijft. “Het was destijds een beetje de ambitie om Sinterklaas opnieuw te definiëren”, herinnert Matthysen zich over *Dag Sinterklaas*. “Of beter: om hem opnieuw wat poëzie

te geven. Sinterklaas is meer dan een sukkel die in een winkelcentrum op een troon van piepschuim zit.”

Ook *Ay Ramon!* was een perfecte gelegenheid om dat poëtische kantje in de verf te zetten. Zo verklaart de Sint in een lange scène zijn bizarre liefde voor de dakenwereld. “Dat de heilige man de behoefte heeft om ’s nachts met zijn paard en Zwarte Piet over de daken te lopen, spreekt het meest tot de verbeelding. Vandaar dat ik er zo de nadruk op legde.”

Piet met zwarte veges

De Sint zoals we die vandaag kennen, rijdt op een wit paard en reist elk jaar vanuit Spanje met de stoomboot naar

Antwerpen. Daar is de afgelopen twintig jaar weinig aan veranderd. “Sinterklaas is een klassiek personage. Die evolueren niet echt”, verduidelijkt Matthysen. Trouwe knecht Zwarte Piet heeft daarentegen wel een update gekregen. Hij heeft nog maar een paar zwarte veges roet op zijn gezicht, duidelijke sporen van zijn schoorsteenescapades.

Toen bekend raakte dat Matthysen Zwarte Piet een ander uiterlijk zou geven, bleven reacties van verontwaardigde volwassenen niet uit. Maar de kinderen — toch de voornaamste vrienden van Sint en Piet — tillen er niet zwaar aan. “Er heeft nog geen enkel kind over gerept”, zegt Matthysen. “En het is toch ook geen kwestie van leven

of dood. De tijden zijn veranderd, net als de samenstelling van de bevolking. Het is dus goed dat er al eens iets wordt aangepast.” ▣

SINDS 28 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

@Ewoud51

» SINTERSTIJN

Ook regisseur Stijn Coninx speelde een belangrijke rol in het verhaal achter *Ay Ramon!* Wat hij over de Sint te vertellen had, lees je op Vertigoweb.be!

“DE FILMWERELD BLIJFT EEN ECHT MANNENBASTION”

Suffragette speelt zich dan wel af in de begindagen van het feminisme, de Britse regisseur Sarah Gavron wil met haar historisch drama ook kritiek uiten op het seksisme van vandaag. “Ook ik voel de druk om meer aandacht aan mijn uiterlijk te besteden. Dat overkomt mannen niet.”

tekst ANKE WAUTERS

Toen *Suffragette* enkele weken geleden op het BFI London Film Festival in première ging, bestormden meer dan honderd feministische activisten de rode loper. “Het perfecte antwoord op de film”, verklaarde actrice Helena Bonham Carter, die het protest van op de eerste rij meemaakte, en dat is niet onterecht.

De thema’s uit Sarah Gavrons historisch drama over het prille begin van de vrouwenbeweging – dagelijks seksisme, onderdrukking, de strijd voor gelijke kansen voor mannen en vrouwen – blijven immers actueel. Passend bewijs: het Londense filmfestival vindt al sinds 1956 plaats, maar *Suffragette* is pas de derde openingsfilm die door een vrouw werd gemaakt.

Wat inspireerde je om een film over de suffragettes in te bekijken?

SARAH GAVRON: “Het onderwerp boeit me al jaren. Het is gek hoe weinig we op de schoolbanken te horen krijgen over de vrouwenbeweging, zeker omdat het zo’n belangrijk hoofdstuk in onze geschiedenis is. Ik kende alleen de Mary Poppins-versie: vrouwen in jurken die met pamfletten stonden te zwaaien. Maar de realiteit was helemaal anders.”

Hoe ben je op zoek gegaan naar het echte verhaal?

“Samen met scenariste Abi Morgan (die ook *The Iron Lady* schreef, nvdr.) heb ik allerlei archieven doorspit. Daar vonden we verhalen die ons diep raakten: seksueel geweld, een verschrikkelijke loonkloof, moeders die hun kinderen niet mochten zien. Het was beangstigend om te lezen hoe de politiek

in opdracht van de overheid geweld pleegde. Ze scheurden de rokken van de manifestanten, duwden hen op de grond en mishandelden hen na hun arrestatie.”

Wat zouden de suffragettes vinden van het feminisme anno nu?

“Ik denk dat ze heel teleurgesteld zouden zijn. Natuurlijk zijn er een paar moderne zielsverwanten. Denk maar aan Laura Bates, het brein achter *The Everyday Sexism Project*, en Caroline Criado-Perez, die ijvert om de afbeeldingen van vrouwen op bankbiljetten te krijgen. Ook Malala Yousafzai en Emma Watson zijn goede voorbeelden. En er bestaan veel websites, blogs en groepen die aandacht hebben voor genderproblematiek. Dankzij de digitale revolutie krijgen we veel meer stemmen te horen. Tegelijkertijd maken veel jonge vrouwen vandaag geen gebruik van hun stemrecht

moeten nog vaak vechten om het recht om hun kinderen op te voeden en armoede is nog te vaak een vrouwelijk probleem. Eén op drie vrouwen krijgt te maken met seksueel geweld en meer dan zestig miljoen meisjes kunnen nog steeds niet naar school. De suffragettes zouden daarvoor vechten, denk ik. We hebben nog een lange weg te gaan.”

Jullie focussen je op het verhaal van Maud Watts, een simpele fabrieksarbeidster. Ben je bewust weggebleven van grote historische namen?

“Ik ben heel blij dat we Meryl Streep konden strikken voor de rol van de legendarische Emmeline Pankhurst, een van de oprichtsters van de Britse suffragettebeweging. Zo hebben we een icoon dat de rol van een icoon op zich neemt. Maar ik wou met de film vooral het verhaal van de gewone vrouw brengen. Zij waren de echte pioniers. Ze hadden zoveel meer te verliezen dan de gegoede klassen en toch traptten ze de verandering in gang. Het stemrecht was voor hen een heel symbolisch streefdoel, want daarmee werden nieuwe wetten ontworpen die vrouwen een betere positie in de samenleving garandeerden. Het heeft hun leven enorm veranderd.”

Carey Mulligan neemt de hoofdrol voor haar rekening. Hoe verliep de samenwerking?

“Ik had Carey altijd in gedachten voor de rol van Maud. Ze is een fantastische actrice die zich een personage echt eigen kan maken. Ik wist dat zij de film zou kunnen dragen. Bovendien was ze een enorme hulp tijdens de shoot. We praatten constant met elkaar en ze kwam geregeld met ideeën op de propfen.”

Helena Bonham Carter is dan weer een totaal ander type. Hoe vlotte dat?

“Ik vond het interessant om haar met Carey samen te brengen. Helena komt met een totaal andere energie voor de dag. Maar de combinatie werkte perfect.”

Suffragette is een film over vrouwen, maar ook door vrouwen. Jullie hadden een heel erg vrouwelijke cast en crew. Vertaalde zich dat ook in de sfeer op de set?

“We hebben de statistieken inderdaad overhoop gegooid met dit project. Zoveel vrouwen voor en achter de camera maak je zelden mee. Het onderwerp had ook invloed op de sfeer: het feit dat de vrouwen die we portretteerden zoveel taboes hebben doorbroken, inspireerde ons om onverschrokken te werk te gaan. Dat waren we hen verschuldigd. Ook de mannen op de set reageerden heel goed. Acteurs Brendan Gleeson en Ben Whishaw gingen er helemaal voor. Gleeson maakte de opmerking dat hij nog nooit op een set met zoveel oestrogen had gestaan. *(lacht)*”

Ben je van plan om ook bij toekomstige projecten meer vrouwen te betrekken?

“Absoluut! Bovendien wil ik verhalen blijven vertellen waarin vrouwen centraal staan. Onze leefwereld komt in films veel te weinig aan bod. Scenario's worden bijna altijd vanuit mannelijke perspectief verteld. Ik vraag me dan ook vaak af: ‘Wat waren de vrouwen op dat moment aan het doen?’”

Slechts veertien procent van de Britse films wordt gemaakt door vrouwen. Wereldwijd ligt dat cijfer nog lager. Hoe ervaar jij seksisme in de filmwereld?

“Waar ik ook ga, ik ben altijd omringd door mannen. *(lacht)* De filmwereld blijft een echt mannenbastion. Toen

ik pas films begon te maken, durfde ik me zelfs geen regisseur te noemen. Ik laat mij echter inspireren door succesvolle collega's zoals Jane Campion en Kathryn Bigelow. Zij geven me zelfvertrouwen. Het moment waarop Bigelow een Oscar won, staat in mijn geheugen gegrift. Elke keer als een vrouw een filmaward in de wacht sleept, voel ik mij gesterkt in wat ik doe.”

Wat vind je in die context van initiatieven zoals #AskHerMore, de Twittercampagne die oproept om actrices op de rode loper niet alleen naar hun kleren te vragen?

“Zo'n campagne is erg belangrijk omdat ze ons doet nadenken over stereotypen. Als regisseur word ik niet op dezelfde manier behandeld als de actrices en toch voel ook ik de druk om meer aandacht aan mijn uiterlijk te besteden. Dat overkomt mannen niet. Gelukkig merk ik tijdens interviews als deze dat we de kans krijgen om over belangrijke issues te praten. Het gaat er dus minder oppervlakkig aan toe.” **v**

VANAF 11 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

@ANK2D2

» VROUWEN BOVEN!

Team Vertigo kijkt net zoals Sarah Gavron op naar vrouwelijke filmmaaksters. Ontdek online welke cineastes onze redactieleden tot hun favorieten rekenen.

GENIET VAN HEERLIJKE SLAPELOZE NACHTEN MET DEZE NIEUWE SERIES!

HOUSE OF CARDS MEETS THE SOPRANOS
- THE HOLLYWOOD REPORTER

1992

VERKRIJGBAAR 4 NOVEMBER

EEN RUSSISCHE INVASIE IN NOORWEGEN...

OCCUPIED

VERKRIJGBAAR 8 DECEMBER

**AMBITIE VERLEIDT EN MACHT CORRUMPEERT
IN DE ZWEDSE POLITIEK**

**BLUE
EYES**

REEDS VERKRIJGBAAR

**VANAF 15 DECEMBER BESCHIKBAAR OP DVD ÉN BLU-RAY
HET LANGVERWACHTE DERDE SEIZOEN VAN**

BRON | THE BRIDGE | BROEN

WIN EEN UNIEKE PORSCHE 911 ZOALS IN DE SERIE!
GA SNEL NAAR WWW.THEBRIDGE3.BE EN ONTDEK HOE U KAN DEELNEMEN!

Lumière
lumiereshop.be

BLACK

BLACK

DE SET VAN DE BEUN

Vertigo-redactielid Britt Valkenborghs werkte een week mee aan de opnames van *Black*, de nieuwe langspeler van Adil El Arbi en Bilall Fallah waarin twee leden van rivaliserende Brusselse bendes verliefd worden op elkaar. Enkele van haar ervaringen!

tekst BRITT VALKENBORGH'S

Dinsdag 26 augustus.
Gemeentehuis Schaarbeek.

Stipt op tijd arriveer ik op de set. Het gemeentehuis van Schaarbeek doet dienst als politiebureau. Een eerste ruimte staat vol met productieleden en figuranten. Het is er muisstil. Achter een deur zie ik de rest van de crew druk in de weer. Er staat een belangrijke scène op het programma: de eerste ontmoeting tussen de jonge hoofdpersonages vertolkt door Aboubakr Bensaihi en Martha Canga Antonio. Verwonderd kijk ik naar de magie tussen de twee van de straat geplukte acteurs. Daarna gaat het snel. Op enkele uren tijd promoveer ik van onschuldige toeschouwer over *runner* — manasje-van-alles, ook wel — tot opnameleider.

Woensdag 27 augustus.
Molenbeek.

Het is vijf uur 's ochtends als mijn wekker gaat. Vandaag sta ik voor het eerst écht op de set. De treinrit Antwerpen-Brussel vlot niet en ik kom zo'n tien minuten na de *call* om zeven op de set. Dat is duidelijk not done. Ik probeer de achterstand in te halen. Vandaag wordt er een scène gedraaid waarin een Molotovcocktail centraal staat. Spannend!

Vrijdag 29 augustus.
Couloir de la mort.

We bevinden ons in hartje Matongé, de Afrikaanse wijk te Brussel. Hier in het holst van de nacht filmen blijkt niet evident. Een groepje acteurs krijgt ruzie met enkele *locals*. Gelukkig heeft Hakuna Casting-oprichter Nabil Mallat de wijk maandenlang verkend. Hij sust de gemoederen. Na de opnames moet ik nog een tijdje wachten op de eerste trein richting Antwerpen. Ik verlang naar mijn bed.

Maandag 1 september.
Molenbeek.

Vandaag voel ik me een verkeersagent. Samen met een groot deel van de crew

probeer ik auto's te stoppen als de camera's draaien. Meestal kunnen we rekenen op begrip, maar soms negeren de chauffeurs ons en rijden ze door. Dan zit er niks anders op dan opnieuw te beginnen.

Woensdag 3 september.
Noordstation

Het moment waar iedereen naar uitkeek. Niet alleen omdat het de laatste draaidag is, maar ook omdat we de finale opnemen. We starten om half acht 's avonds en hopen tegen half zes 's ochtends af te ronden. Als de laatste trein gepasseerd is, worden alle poorten afgesloten en beginnen we aan de grootse vechtsceène. Enkele acteurs proberen met hun mond vol synthetisch bloed een gesprek aan te gaan. Ik begrijp er geen woord van. Uiteindelijk is het ruim tien uur 's ochtends als het verlossende "*It's a wrap*" weerklinkt. Een applaus volgt. Tijd om af te kicken... en af te tellen naar de première! ▣

VANAF 11 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

@Bvalkenborghs

EEN WARM NEST

Je moet al lang zoeken om een filmmaker te vinden die zo hardnekkig alle hoekjes en kantjes van het familieleven verkent als **Hirokazu Kore-eda**. Dat zet de Japanse cineast nog maar eens in de verf met het lieflijke *Our Little Sister*. “Ik wil films maken over het leven, geen toeristische reportages.”

tekst RUBEN NOLLET

Mijn leven is de voorbije vijftien jaar ingrijpend veranderd”, vertelt Hirokazu Kore-eda. “Ik heb mijn beide ouders verloren en ben vader geworden. Het zal wel een van de redenen zijn waarom ik zo graag familieverhalen vertel.” Dat laatste is een understatement als je ‘s mans filmografie bekijkt.

Kore-eda's familiecyclus begon met *Nobody Knows* (2004), een bloedstollend pareltje over een alleenstaande moeder die haar kinderen voor de buitenwereld verbergt. *Still Walking* (2008) toonde een gezin dat jaarlijks bijeenkomt om de dood van de oudste zoon te herdenken. *I Wish* (2011) voerde twee kinderen op die geloven dat een magisch fenomeen hun gescheiden ouders weer samen zal brengen. En *Like Father Like Son* (2013) had het over twee gezinnen die te horen krijgen dat hun zonen in de kraamkliniek verwisseld werden.

Manga voor vrouwen

Gelijkaardige thema's duiken op in *Our Little Sister*, een drama over drie zussen die samen in een groot huis wonen in de kuststad Kamakura. Hun vader heeft hen vijftien jaar terug in de steek gelaten om ergens anders een nieuw gezin te beginnen. Als de man overlijdt, nodigen ze hun 14-jarige halfzus Suzu uit om bij hen in te trekken.

De film is gebaseerd op de stripreeks *Umimachi Diary* van Akimi Yoshida. De populaire schrijfster specialiseert zich in *josei manga*, een mangasoort die mikt op jonge vrouwen tussen 15 en 30. Wat uiteraard de vraag oproept hoe een 53-jarige man als Kore-eda het boek ooit in handen heeft gekregen.

“Yoshida is mijn favoriete manga-auteur”, geeft de cineast lachend toe. “Ik volg haar werk al meer dan twintig jaar. Het is trouwens niet ongewoon dat een man haar leest, hoor. Ze spreekt beide geslachten en alle mogelijke leeftijden aan. Ik heb zelfs het gevoel dat *Umimachi Diary* het meest in de smaak viel bij mannen van dertig en veertig. Of vijftig, zoals ik.”

Door de maag

Naast de natuurlijke vertolkingen vallen de wonderlijke landschappen op in de film. Kamakura is een stad met een lange geschiedenis, al doet Kore-eda zijn best om daar niet de nadruk op te leggen.

“Het originele verhaal toont veel van de toeristische plekjes”, stelt hij. “Met name de beroemde tempels komen vaak aan bod. Die heb ik zoveel mogelijk vermeden. Ik wou een film maken over het gewone leven, geen toeristische reportage. Zo is er bijvoorbeeld een tempel die beroemd is om zijn hortensia's. In plaats daarvan toon ik de hortensia's die de zussen op weg naar

het station passeren of op het kerkhof zien. Ik wou tonen dat je die mooie dingen ook in het dagelijkse leven terugvindt.”

Our Little Sister bevat ook veel tafelscènes. Daar zijn twee goeie redenen voor. “Het verhaal gaat over de gevolgen van een overlijden”, legt de cineast uit. “Als je enkel dat element beklemtoont, krijg je een trieste film. Dat wou ik niet. Daarom heb ik zoveel mogelijk scènes toegevoegd waarin de personages samen eten, want dat creëert een positieve sfeer.

Daarnaast linkt Kore-eda eten met het geheugen. “Elk gerecht — de shirasudon (*kleine visjes, nvdr.*), de horsmakreel — roept een specifieke herinnering op en is vaak gelinkt aan tradities. *Our Little Sister* is een familieverhaal, maar gaat ook over overgewoontes die van generatie op generatie doorgegeven worden. En daar hoort eten ook bij.” ▣

VANAF 18 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» MEESTERWERK

Het oeuvre van Kore-eda is als een snoepdoos waaruit je met veel genoegen blijft graaien. Op Vertigoweb.be klappen we het deksel graag voor je open.

DANNY ELFMAN

DONKERE DEUNTJES

Op zaterdag 28 november houdt **Danny Elfman's Music from the Films of Tim Burton** halte in Paleis 12 te Brussel. Zoals de titel van het muzikale event doet vermoeden staat de avond in het teken van de langdurige samenwerking tussen de Meester van het Bizarre en zijn huiscomponist. Vijf dingen die we opstaken van ons gesprek met maestro Elfman in Parijs.

tekst **STEVEN TUFFIN**

HET MOEILIJKE BEGIN

Danny Elfman stortte zich al op jonge leeftijd op een muzikale carrière. Nadat hij als high school drop-out met een viool door Europa en Afrika toerde, richtte hij de new-wave-band Oingo Boingo op. Filmscores componeren stond echter niet op zijn verlanglijstje. Het kostte debuterend regisseur Tim Burton dan ook enige moeite om hem ervan te overtuigen *Pee Wee's Big Adventure* (1985) van muziek te voorzien.

DE ZWAARSTE BEVALLING

Omdat Elfman wist dat een toptalent als Burton razendsnel zou evolueren, aanvaardde hij na hun eerste samenwerking als een bezetene filmopdrachten. Toch moest Burton ten tijde van *Batman* (1989) zijn producenten de arm omwringen om de nog relatief onbekende componist in te huren. Elfman werd tijdens de productie zelfs eventjes aan de kant werd geschoven, maar uiteindelijk zegevierde hij.

DE TIJD HEELT

Elfman en Burton leken aanvankelijk onlosmakelijk met elkaar verbonden. Wat wil je met twee kerels uit *sunny California* die allebei hun jeugd in donkere bioscopen doorbrachten? Na een felle ruzie sprak het duo echter jarenlang niet met elkaar en schreef Howard Shore de score van *Ed Wood* (1994). Gelukkig werd de strijdbijl begraven en voorzag Elfman *Mars Attacks* (1996) van triomfantelijke theremin-tunes.

DE BESTE SMAAK

Niet alleen op filmvlak weet Elfman de coolste partners te kiezen. Een van zijn eerste liefjes was Kim Gordon, de basgodin van Sonic Youth. Van haar leerde hij dat je met een fuck you-attitude ook daadwerkelijk dingen kunt verwezenlijken. In 2003 stapte de componist dan weer in het huwelijksbootje met Bridget Fonda, telg uit de legendarische witte doekfamilie en je wellicht bekend van Jackie Brown.

VAN DE PARTIJ

Weinig mensen weten dat Elfman een van Burtons meest iconische personages van een stem voorzag, Jack Skellington uit *The Nightmare Before Christmas* (1993). Naar aanleiding van *Danny Elfman's Music from the Films of Tim Burton* kruipt de schuchtere musicus af en toe mee het podium op om enkele songs uit de stopmotionklassieker te brengen. Ook in onze hoofdstad zal hij erbij zijn! ❖

@Waaazinema

➔ MEER INFO OP **FIRE-STARTER.BE** EN WEDSTRIJD OP **VERTIGOWEB.BE!**

IN HET DUISTER

De hel van de Holocaust in een film gieten: weinigen deden het zo indringend als László Nemes in *Son of Saul*. De Hongaarse filmmaker over zijn alom bejubelde debuut. “Als je geweld rechtstreeks in beeld brengt, verliest het zijn kracht.”

tekst **NIELS PUTMAN**

Het concentratiekamp van Auschwitz, 1944. De Hongaarse jood Saul Ausländer maakt deel uit van het Sonderkommando, een groep joden die gedwongen wordt om de nazi's te helpen bij het beheer van het kamp en het opruimen van de lijken die uit de gaskamers komen. Zij zitten in een verschrikkelijke situatie, want ze stellen hun eigen dood uit door mee te helpen bij de uitroeiing van hun lotgenoten.

Dat is het uitgangspunt van *Son of Saul*, nu al een van de meest besproken titels van 2015. De eerste langspeelfilm van Hongaars filmmaker László Nemes werd eerder dit jaar in Cannes bekroond

met de Grand Prix — na de Gouden Palm de belangrijkste prijs — en ondertussen werd de film door Hongarije uitgekozen als officiële inzending voor de Oscars.

Hoop in bange dagen

Nemes wou zich met zijn debuut afzetten tegen films als *Schindler's List* en *La vita è bella*, die de Holocaust hoofdzakelijk als historische context gebruiken. Hij is ervan overtuigd dat zijn film voornamelijk geschikt is voor een nieuwe generatie. “Die hebben minder vooroordelen over zo'n onderwerp: ze hebben genoeg van historische drama's”.

De cineast wou naar eigen zeggen vooral de ontmenselijking van de kampen weergeven, en *Son of Saul* toont inderdaad hoe waanzinnig de gruwel geweest moet zijn. Rode draad is de poging van Saul om het lichaam van een jongen — waarvan hij denkt dat het zijn zoon is — te begraven. Dat doel geeft hem een onuitputtelijke energie en doet hem keuzes maken die soms niet helemaal duidelijk zijn voor de kijker.

“Misschien zal het publiek hem egoïstisch vinden,” zegt Nemes. “Maar die keuze laat ik aan hen over.” De regisseur vindt zijn film alvast optimistisch. “Er schuilt hoop in de mens die met zijn zwakke stem probeert

te spreken in een wereld waar alleen maar duisternis heerst. Daardoor krijgt Saul een universele dimensie.”

Op de huid

Hoe vaak de concentratiekampen ook al in beeld zijn gebracht, de gruwel van het leven daar blijft nog steeds onvoorstelbaar. Nemes houdt in *Son of Saul* de horror op de achtergrond, onscherp in de verte of vermomd op de klankband, wat de impact alleen maar versterkt.

“Als je geweld direct in beeld brengt, verliest het zijn kracht”, zegt Nemes. “Je moet de kijker laten meedenken, dan komt alles veel harder binnen. Ik geloof

in cinema die minder beelden gebruikt. Suggestie is een heel sterk wapen.”

Als kijker zit je het hoofdpersonage dan ook non-stop op de huid. De camera laat Saul geen moment los. Wij zien alles wat hij ziet – maar ook niks meer. “Het is viscerale cinema die gebruikmaakt van alle zintuigen”, aldus Nemes.

Visueel vertaalt zich dat in een verstikkende maar doeltreffende beeldvoering. Samen met *director of photography* Mátyás Erdély ging Nemes op zoek naar een manier om het publiek rechtstreeks te betrekken. Zo gebruikten ze slechts één lens, draaiden ze in het smalle 4:3-beeldformaat en

kozen ze voor pellicule. “We wilden vermijden dat we het lijden zouden verheerlijken”, aldus Nemes.

Missie meer dan volbracht. ▣

SINDS 28 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

@NielsPutman

» DE HEL VERFILMD

Nemes is niet de eerste cineast die zich aan een Holocaustfilm waagt. Een aangrijpend lijstje op Vertigoweb.be!

WAT MANNEN WILLEN

DEBUTANTENBAL

Zowel **Filip Peeters** als **Yoshi Aesaert** zijn niet aan hun proefstuk toe. Toch is de romantische komedie *Wat mannen willen* voor beiden ‘een eerste keer’. De bekende acteur maakt zijn debuut als regisseur, de producent tekent voor zijn eerste zelfstandig project. Een geanimeerd gesprek met twee dynamische persoonlijkheden. “Er is niks mis met feelgood.”

tekst RUBEN NOLLET

Marmalade Films. Zo heet het Gentse productiebedrijfje dat sinds 2013 een duit in het Vlaamse film- en tv-zakje doet. Na *De ontsnapping* en *Keet & Koen en de speurtocht naar Bassie & Adriaan*, coproducties met Nederlandse partners, presenteert producent Yoshi Aesaert nu met *Wat mannen willen* zijn eerste volledig eigen project. En zoals het de bedrijfsnaam past, vormt suiker het basisingrediënt van deze Vlaamse remake van de Duitse romantische komedie *Männerherzen*.

De film gaat over zes heren die elk op hun manier overhoop liggen met de liefde. Jonas Van Geel speelt een romantische maar onbezonnen ziel, Louis Talpe is een playboy die een leegte in zijn leven ontwaart, Adriaan Van Den Hoof staat op trouwen maar stelt zich vragen, Tom Audenaert is te klunzig om een lief te strikken, Ben Segers stoot zijn echtgenote af met zijn woedeaanvallen en Gène Bervoets kruipt in de pruik en de huid van een charmevanger die zijn carrière door zijn vingers voelt glippen.

Om dat uitgebreide ensemble — elke man heeft ook minstens één vrouwelijke gezelschap — in goede banen te leiden, besloot Aesaert een risico te nemen en

vertrouwd de regie toe aan Filip Peeters, bekend als acteur maar honderd procent maagd als regisseur. “Een regisseur kiezen is per definitie een risico”, verantwoordt Aesaert zijn keuze. “Maar ik geloofde dat een acteur die regisseert een goed idee kan zijn. Hij spreekt immers dezelfde taal als de cast.” Ook mooi meegenomen: Peeters zag het meteen zitten.

FILIP PEETERS: “Ik vroeg me al een tijdje af of ik niet iets anders moest proberen. Een restaurantje openen of zo. Ik heb heel veel rollen gespeeld, zowel hier als in het buitenland. Daar ben ik heel blij mee, maar op de duur raak je wel volstaan. Toen Marmalade me dit project voorstelde, kon ik geen enkele reden bedenken om het niet te doen. Ik koesterde al lang de droom om achter de camera te staan. En dit was de ideale kans.”

Je hebt als acteur met regisseurs als Robbe De Hert, Jan Verheyen, Erik Van Looy en Frank Van Mechelen samengewerkt. Hebben zij jouw regie-aanpak beïnvloed?

PEETERS: “Ah, een van de grote voordelen van een acteur! Een regisseur

kan terugvallen op zijn opleiding maar ziet weinig collega’s aan het werk. Ik heb kunnen stelen met mijn ogen, ik wist wat ik als acteur aangenaam vond, en wat je als regisseur beter niet doet.

Toen ik op acteurschool Studio Herman Teirlinck buitengegooid werd, had ik Robbe net ontmoet. Hij heeft me toen als *best boy* in dienst genomen — als persoonlijke assistent, zeg maar. Het kwam erop neer dat ik veel koffie moest halen, maar ik heb zo wel de cinema achter de schermen leren kennen. Toen ben ik gebeten door de microbe, de goesting om zelf ooit eens te regisseren.”

Robbe houdt van confrontaties. Ik denk dat jij een heel andere stijl hebt als kapitein.

PEETERS: Robbe gaat geweldig om met zijn ploeg. Zeer warmhartig. Tegelijk zegt hij tegen zijn acteurs soms: “*Chouke*, zegt uw tekst en valt niet over de meubelen!” (*lacht*) Maar goed: ik voelde me meteen thuis op de set. Het was alleen raar om mijn naam op de filmklapper te zien staan. En dat iedereen naar mij keek als er ‘Cut’ werd geroepen. Ik zei trouwens ‘Dank u’ in de plaats. Acteurs staan zich immers te geven met hun billen bloot. Dan vind ik dat je ze op

zijn minst kunt bedanken. Duitsers doen dat ook. Daar zeggen ze ook niet 'Actie' maar 'Bitte'. Wat neerkomt op 'Ga uw gang'."

Een film in elkaar steken, heeft natuurlijk veel meer om het lijf dan acteurs registreren. Was je overtuigd dat je de rest zou kunnen?

YOSHI AESAERT: "De truc is om de regisseur te omringen met de juiste ploeg."

PEETERS: "Dat heb ik ook gezegd. Ik ben technisch niet beslagen. Ik wou dat de sleutelfuncties heel goed ingevuld werden, zeker omdat ik dit nooit eerder had gedaan. Het is beter gelopen dan ik had verwacht. In het begin was ik heel zenuwachtig, vooral toen ik samen met Willem Wallyn aan het scenario werkte. Ik wou absoluut dat het script op punt stond. Kijk, we pretenderen niet dat we met *Wat mannen willen* een Oscar zullen winnen of zo. Maar we wilden er wel het beste van maken, en ik ben ook trots op het resultaat. Het is een echte feelgoodfilm geworden."

AESAERT: "Er is niets mis met feelgood. Met Marmalade wil ik vooral leuke dingen maken voor een breed publiek. Dat steek ik niet onder stoelen of banken. Ik weet niet of ik tijd en energie kan investeren in iets waarvan je op voorhand weet dat het maar een paar duizend mensen zal bereiken. Pas

op, ik veroordeel daarmee niet de films die dat wel doen. Alleen is dat een bewuste keuze."

Wat mannen willen is een komedie. Moest je je acteurs soms in de hand houden?

PEETERS: "Ze hadden inderdaad soms de neiging om alles aan te dikken. Bovendien is de film een sprookje dat begint met 'Er was eens' en eindigt met 'En ze leefden nog lang en gelukkig'. Dat weerspiegelt zich in de feeëriek vorm, maar het acteer spel mocht er zo niet uitzien. Dat moest waarachtig zijn, met beide voeten op de grond. *Wat mannen willen* is immers een mozaïekver telling, met heel veel personages. De karakters moesten dus zeer geloofwaardig blijven, zodat het publiek zich meteen met hen kan identificeren."

Männerherzen kreeg in 2013 al een Nederlandse remake, Mannenharten. Heb je die bekeken?

PEETERS: "Ja, maar ik vond die nogal kort door de bocht. Dat was soms met het vingertje, zo van 'Jongens, voordat je trouwt, moet je eerst de halve wereld geneukt hebben!' En dan daar een hoop halfnaakte vrouwen bovenop. Ik kan echt niet tegen dat soort lege flauwekul. Daarom is het bij ons heel netjes gebleven."

Jouw film loopt inderdaad vol sterke vrouwen. Hiermee scoor je veel punten als echtgenoot, meneer Peeters.

PEETERS: "Ook bij mijn schoonmoeder! (*lacht*) Maar ik ben er echt van overtuigd dat vrouwen nu eenmaal het straffere geslacht zijn. Wij mannen hebben nog een lange weg te gaan."

"Ik ben dom, maar ik ben dan ook maar een man" prijkt in koeien van letters op een affiche.

PEETERS: "Die zin heb ik volledig zelf uitgevonden, ja. (*lacht luid*) Die verantwoordelijkheid wil ik gerust op mij nemen."

Je klinkt heel enthousiast. Nog plannen als regisseur?

PEETERS: "Ik moet er nog eens goed over nadenken. Ik wil eerst afwachten hoe deze film het doet. Maar ik zou uiteindelijk wel heel graag eens mijn verhaal vertellen. Een originele film. Dat lijkt me logisch."

Je zei ooit dat je een film wou maken over het dorp waar je woont.

PEETERS: "Dat klopt. Zoiets zou het kunnen worden. Maar dat verhaal ligt gevoelig. Daarvoor is het nu nog te vroeg. Er moeten eerst een paar mensen sterven voor ik dat kan vertellen. (*lacht*)"

AESAERT: "Dat wil ik wel produceren!"

Je wil een stinkende beerput opentrekken?

PEETERS: "Zoals er overal beerputten zijn, ja. Als je een verhaal wil vertellen, moet je ook met iets afkomen dat aanslaat. Iets met stalen kloten." ▣

VANAF 25 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» ACTEUR/REGISSEUR

"Er zijn nog maar weinig Vlaamse acteurs die de kans gekregen hebben om een film te maken", vindt Filip Peeters. Op Vertigoweb.be gaan we op zoek naar andere voorbeelden.

KORTFILMFESTIVAL

MULTI-WIM

Van 27 november tot 5 december heeft de 21^e editie van het **Internationaal Kortfilmfestival Leuven** plaats. Aan intrigerende thema's en gasten opnieuw geen gebrek. *Vertigo* is dan ook vereerd dat we ons mee mogen ontfermen over een speciaal programma rond acteerheld van eigen bodem Wim Willaert.

Fan van kort

Wim Willaert houdt enorm van kortfilm. Reden: het formaat verplicht de makers om het filmmedium op een andere manier te benaderen, wat vaak leidt tot verfrissende en gevarieerde cinema.

Zonder grenzen

De West-Vlaamse acteur speelde reeds mee in talloze kortfilms en laat zich door geen enkel genre afschrikken. Van ingetogen drama over uitzinnige kolder tot sfeervolle horror: Wim *does it all!*

Van de partij

Op maandag 30 november presenteert *Vertigo* samen met het Kortfilmfestival een van de vertoningen van de Wim Willaert-selectie. Hoe je van de partij kan zijn, ontdek je op onze website.

→ MEER INFO OP **KORTFILMFESTIVAL.BE** EN WEDSTRIJD OP **VERTIGOWEB.**

SATANSBRUID

Met *Regression* tekent **Alejandro Amenábar** eindelijk nog eens voor een thriller, het genre dat hem in het begin van het millennium groot maakte. Veertien jaar na *The Others* is er echter heel wat veranderd. “In het internettijdperk is het onmogelijk om plotwendingen geheim te houden.”

tekst DENNIS VAN DESSEL

Je hebt geluk. Mijn promotour is nog maar net begonnen. Het gaat dus nog.” Nee, Alejandro Amenábar staat niet bekend als grote interviewliefhebber. “Promopraatjes: ze maken deel uit van mijn job, maar als je maandenlang dezelfde vragen moet beantwoorden, word je daar echt gek van.”

Dat Amenábar toch zijn beste beentje voorzet, heeft waarschijnlijk ook te maken met het feit dat *Regression* min of meer een comeback is. De Spaanse regisseur keert immers terug naar het soort suspensefilm dat hem met *Abre los ojos* (1997) en *The Others* (2001) internationaal op de kaart zette.

Tussen feit en fictie

In *Regression* speelt Ethan Hawke een politieagent die met een merkwuurige zaak opgezadeld zit. De 17-jarige Angela (Emma Watson), beschuldigt haar vader ervan tot een satanische sekte te behoren die haar systematisch misbruikt. De verdachte herinnert zich niks van de feiten, maar bekent toch.

Het verhaal is waargebeurd, al neem je dat best niet te letterlijk. “De film is gebaseerd op een fenomeen dat in het Amerika van de jaren negentig opvallend vaak voorkwam”, zegt Amenábar. “Misdaden werden toen toegedicht aan duivelse invloeden.”

Religie speelt wel vaker een rol in

de films van Amenábar. *Mar adentro* (2004) draait rond de strijd tussen een man en de katholieke kerk over het euthanasievraagstuk en in het historische epos *Agora* (2009) staan de Romeinse en Egyptische goden de wetenschappelijke vooruitgang in de weg. Toch wil de cineast niet gezegd hebben dat hij atheïstische cinema maakt:

“Ik probeer daar niet te expliciet in te zijn. In *Regression* moet er een mysterie opgelost worden en ik vond het interessant om te zien hoe verschillende instituten daarmee omgaan. De psychiatrie heeft zijn eigen invalshoek, de kerk heeft de hare, de politie bekijkt het weer op een andere manier en uiteindelijk is er niet één aanpak die een pasklaar antwoord kan geven.”

Spoiler alert

Regression draait dan wel rond satanisme, verwacht geen bloedbad vol vunzige speciale effecten. Net zoals in zijn vorige thrillers houdt Amenábar de expliciete horror tot een absoluut minimum.

“Ik hou ervan om het mysterie te bewaren”, oppert de cineast. “Wat je niet ziet, is altijd griezeliger dan wat wel te zien is. Eigenlijk wilde ik qua sfeer terugkeren naar de grote thrillers van de jaren zestig en zeventig. *Rosemary's Baby* is een van de beste horrorfilms

ooit gemaakt en daarin zie je ook niets. *The Omen* en *The Exorcist* waren iets explicieter, maar ook zij moesten het vooral hebben van sterke personages. Het belangrijkste was niet de *gore*, maar de twijfel bij het publiek: zijn er echte satanisten aan het werk of niet?”

Ook *Regression* draait rond die vraag. Als je het antwoord pas in de bioscoop wil ontdekken, blijf je best weg van het wereldwijde web. “In het internettijdperk is het onmogelijk om plotwendingen geheim te houden,” zucht Amenábar. “Zodra één persoon je film gezien heeft, staat de clou van het verhaal online. Zelf probeer ik zo min mogelijk te lezen over films. Alleen op die manier kan je de ervaring fris te houden.” ▣

SINDS 28 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

@DennisVanDessel

» AANSCHOUW ALEJANDRO

Ook onze hoofdredacteur voelde Amenábar uitvoerig aan de tand over diens oud en nieuw werk. Dit video-interview kan je bekijken op Vertigoweb.be.

KLEIN -

SPECTRUM

KUNST

November is voor liefhebbers van experimentele cinema een maand om van te smullen. Zowel op het *Internationaal Kortfilmfestival Leuven* als bij *Art Cinema OFFoff* te Gent kan je terecht voor de betere avant-gardekortfilms van vroeger en nu.

tekst **JIMMY VAN DER VELDE**

Velen denken bij de term 'experimentele kortfilm' al snel aan bevreemdende beeldenreeksen zonder enige narratieve samenhang. Dat vooroordeel ontstond tijdens de hoogdagen van het surrealisme in de jaren twintig. Onder invloed van kunstenaars en schrijvers als André Breton, Max Ernst en Salvador Dalí werden de grenzen van het filmmedium afgetast en floreerde de korte avant-gardistische cinema.

Dalí stapte zelfs even over van de schilderkunst naar de film en maakte in 1929 samen met Luis Buñuel de instant-klassieker *Un chien andalou*, een dromerige trip zonder verhaal, met beelden van een hand waar tientallen mieren over kruipen, rottende ezels en

een scheermes dat een oog doorsnijdt.

Compositie met beelden

Het surrealisme paste perfect in een tijdperk waarin het bon ton was om zich af te zetten tegen alles wat naar bourgeoisie rook. Tegelijk leverde de kunststroming een model voor het experimentele werk dat nadien gemaakt werd en inspireert ze tot op vandaag kortfilmmakers.

Het oeuvre van Peter Tscherkassky illustreert dat perfect. De Oostenrijkse regisseur past al sinds de jaren tachtig surrealistische technieken toe door met found footage en beelden uit narratieve films opmerkelijke avant-gardecinema te creëren. Zo knipoogde hij in *Dream World* naar de foto- en

Les statues meurent aussi

The Exquisite Corpus

filmtechnieken van Man Ray. En in *The Exquisite Corpus*, dat te zien is op het Internationaal Kortfilmfestival, maakte hij een compositie met beelden uit meerdere bronnen, net zoals de surrealisten vroeger samen gedichten schreven zonder dat ze de inbreng van de anderen kenden.

Stervende standbeelden

Experimentele filmmakers putten de afgelopen honderd jaar natuurlijk niet alleen uit het surrealisme, ze vonden ook in andere kunstdisciplines inspiratie. Dat kan je deze maand uitvoerig ontdekken bij het Gentse platform Art Cinema OFFoff.

Zo vertoont men *Les statues meurent aussi* van Chris Marker en Alain Resnais uit 1953, waarin met footage van Afrikaanse beelden en maskers aangetoond wordt hoe Europeanen het donkere continent bekijken. De titel verwijst naar het feit dat standbeelden sterven wanneer ze museumstukken worden en hun oorspronkelijke betekenis verliezen.

Zowel in Leuven als in Gent kan je nog tal van kortfilms ontdekken die aantonen hoe belangrijk andere kunstvormen zijn voor het genre. Aanraders als het Nederlandse *Symmetry*, het Roemeense *The Reflection of Power* en het oeuvre van Wiener Aktionisme-figuur Otto Muehl bewijzen dat ook kruisbestuivingen met dans, architectuur en performance art intrigerende resultaten opleveren. ▣

Het Internationaal Kortfilmfestival Leuven loopt van 27 november tot 5 december, met een rijke selectie experimentele kortfilms in de Labo-sectie.

Bij Art Cinema OFFoff te Gent kan je vanaf 9 november elke maandag en woensdag terecht.

@TheJimeister

Peter Sohn ontmoeten heeft iets onwezenlijk. Ik schudde hem voor het eerst de hand in het voorjaar van 2013 toen ik naar aanleiding van *Monsters University* een bezoekje bracht aan Pixar in Emeryville, California. Meteen had ik de indruk dat hij me bekend voorkwam.

“Hier gaan we weer”, lachte hij. “Nee, we kennen elkaar niet, maar Russell, het scoutsjongetje uit *Up*, is op mij gebaseerd.” Maar Sohn deed evengoed denken aan Squishy, het enthousiaste blokje blubber dat opduikt in de *Monsters, Inc.*-sequel. “Dat kan, ik verzorgde zijn stem en kan niet ontkennen dat er ook fysieke gelijkenissen zijn. Maar hopelijk minder dan met Russell.”

Onze tweede ontmoeting had plaats tijdens het recente Toronto International Film Festival, in een van de vele torengebouwen die de Canadese grootstad rijk is. Hoewel er maar twee jaar gepasseerd zijn, zag Sohn er veel ouder uit. Niet verwonderlijk, want zijn eerste langspeelfilm, *The Good Dinosaur*, was een moeilijke bevalling. Niet alleen verving Sohn de oorspronkelijke regisseur, de release werd ook nog eens met meer dan een jaar uitgesteld. Als ik hem vraag wat er juist gebeurd is, slaakt hij dan ook een diepe zucht.

PETER SOHN: “Oh, man. We hebben zoveel aangepast. We hebben de achtergronden compleet van look veranderd en een hele reeks nieuwe personages bedacht. De focus ligt nu ook meer op

het coming of age-gegeven. Het eerste wat ik deed toen ik het roer overnam, was Arlo — de dinosaurus rond wie de film draait — jonger maken. Ik wou weggaan van een volwassen perspectief om het groeiproces van het hoofdpersonage extra in de verf te zetten. Daarnaast maakten we er een echt *boy and his dog*-verhaal van. Met dat verschil dat de hond van dienst een klein kereltje genaamd Spot is.”

Dit is de eerste Pixar-film met foto-realistische achtergronden. Waarom die aanpak?

“*The Good Dinosaur* is niet alleen een coming of age-verhaal, maar ook een *survival story*. Om de spanning die daarbij hoort te verhogen, kwamen we uit bij een realistische aanpak. Als

OOK DINO'S WORDEN GROOT

Wat als die ene komeet duizenden jaren terug de aarde had gemist en dinosauriërs waren blijven bestaan? Dat is het uitgangspunt van *The Good Dinosaur*, de nieuwste animatieparel van Pixar. Een gesprek met regisseur **Peter Sohn** over zijn eerste langspeelfilm. “Dit had ik bij geen enkel ander bedrijf mogen doen.”

tekst STEVEN TUFFIN

we de bomen en andere achtergronden even cartoonachtig als Arlo hadden gemaakt, zou je als kijker nooit het gevoel krijgen dat de dino daadwerkelijk in gevaar is. Het had er allemaal veel te schattig of grappig uitgezien. Bovendien konden we dankzij de realistische look spelen met de *scope* van de wereld waarin het verhaal zich afspeelt. Soms lijkt de setting heel klein, soms oogt ze gigantisch. Dat past perfect bij het veranderende perspectief van de opgroeiende Arlo. En het bespaarde ons kopzorgen op animatievlak.”

Wat bedoel je met dat laatste?

“Ik mag bij Pixar dan wel omringd zijn door *the best of the best*, we kunnen nog niet alles. Zo is een volledige prehistorische wereld creëren een

brug te ver. Daarvoor is onze soft- en hardware te beperkt. Als je iets geloofwaardig digitaal wil animeren, moet je het in je computer ‘scheppen’. Elk object dat je in onze films ziet, is tot in de kleinste details uitgewerkt. Je zou ze als het ware zo uit een 3D-printer kunnen halen. Als je voor landschappen met duizenden bomen wil gaan, wordt dat echter stukken moeilijker. Vandaar dat we af en toe het perspectief hebben teruggeschroefd.”

***Dinosaur*, een Disney-productie met een gelijkaardig onderwerp en een gelijkaardige look, flopte in 2000 catastrofaal.**

“Goh, die film. Ik denk dat ik ‘m destijds zag en onmiddellijk vergat. Ik voelde me als kijker compleet buitengesloten. Volgens mij zit het

geheim van goede animatie in de ogen van de personages. In *The Good Dinosaur* zit een sequentie waarin Arlo en Spot het — zonder woorden te gebruiken — over hun ouders hebben. Zoiets werkt alleen maar omdat we hun ogen het werk laten doen.”

Die scène is redelijk heavy voor een film die grotendeels mikt op kinderen. Daarenboven is jullie premisse een variatie op de evolutietheorie. Hadden jullie geen schrik om de conservatievere Amerikaanse bioscoopbezoeker tegen de borst te stoten?

“Natuurlijk hebben het daarover gehad. Maar ons uitgangspunt blijft dat het verhaal voorrang heeft. Als je rekening houdt met alles waar mensen mogelijk aanstoot aan nemen,

blokkeer je helemaal. Jij noemt twee elementen op die gevoelig liggen in de Verenigde Staten, maar er zijn waarschijnlijk tal van andere zaken die elders op de planeet voor protest kunnen zorgen. Bij Pixar rekenen we op het gezond verstand van ons publiek. Zelfs het kleinste kind begrijpt dat *The Good Dinosaur* in de eerste plaats fantasie is.

De release van *The Good Dinosaur* werd verschoven van de zomer van 2014 naar het najaar van 2015. Was dat echt nodig?

“Dat was tegelijkertijd de moeilijkste en makkelijkste beslissing die Pixar ooit nam. Moeilijk omdat we braken met een traditie die we sinds 2006 in ere hielden, namelijk een jaarlijkse zomerrelease. Makkelijk omdat de film nooit op tijd klaar was geweest. Ik ga niet ontkennen dat er daardoor een tijdje een sombere sfeer hing in ons hoofdkwartier. Dat veranderde echter drastisch toen *Inside Out* enkele maanden geleden uitgroeide tot een grote hit. Plots werden we eraan herinnerd dat mensen over de hele wereld onze kwaliteitstempel naar waarde weten te schatten. Hopelijk is dat met *The Good Dinosaur* ook het geval.”

Even terug in de tijd gaan: je zette je eerste animatiestapjes bij Warner Bros. als animator van *The Iron Giant*. Hoe kijk je terug op die periode?

“Het verschil met nu is hemelsbreed. Bij Warner Bros. werd je na elk project ontslagen en moest je je uiterste best om opnieuw aangenomen te worden. Ik herinner me nog de ondraaglijke stress dat dat met zich meebracht. Bij Pixar krijg je eventjes vrijaf als een film is afgewerkt. Nadien wordt er dan gekeken welk nieuw project jou het best ligt.

Daarnaast kijkt men er op toe dat je regelmatig andere taken krijgt. Aanvankelijk werkte ik als animator aan *Finding Nemo*, maar regisseur Andrew Stanton verplaatste me na een tijdje naar het *story department*. Daar ging ik af en toe flink op mijn bek, maar leerde ik ook enorm veel bij.

Ondertussen regisseerde ik de zelfgeschreven kortfilm *Partly Cloudy* (waarin uitgelegd wordt waar ooievaars al die baby's vandaan halen, nvd.r.) en nu zit ik hier met jou te praten over mijn eerste langspeler. Dat was elders nooit waar geweest. Pixar is in de eerste plaats geïnteresseerd in het potentieel van hun medewerkers, in Hollywood ligt de focus vooral op

dikke sigaren en nog dikkere wagens.

Alle Pixar-medewerkers waar ik mee praat, vertellen steevast positieve verhalen over het bedrijf. Is er dan echt geen *dark side*?

“Ik kan weinig slechts vertellen. Ik weet echter wel dat films maken ongelooflijk veeleisend is. Ik heb twee zoons, een van vijf en eentje van tweeënhalf. Dat ik hen de afgelopen twee jaar amper heb gezien, vind ik verschrikkelijk. Nu ik weer vaker thuis ben, word ik geconfronteerd met alle dingen die ik gemist heb. In de toekomst ga ik sowieso een betere balans tussen werk en familie zoeken. Ik ben mijn vrouw enorm veel karweitjes verschuldigd. (lacht)” ▣

VANAF 25 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

@Waaaninema

» DOE DE DINO

Met Arlo wordt de verzameling puik prehistorische filmbeesten weer eens wat groter. Op onze website selecteren we zijn coolste cinematografische soortgenoten.

Een film van
STIJN CONINX & HUGO MATTHYSEN

Ay Ramon!

NU IN DE BIOSCOOP

De eerste Vlaamse Sinterklaasfilm

JAN DECLEIR, FRANS VAN DER AA, PIETER EMBRECHTS, ELS DOTTERMANS, LUCAS VAN DEN EYNDE, EVELIEN BOSMANS, MATTED SIMONI,
TOM VAN DIJCK, ADRIAAN VAN DEN HOOF, LIESA VAN DER AA, WARRE BORGMANS, JONAS VERMEULEN & BART PEETERS

facebook.com/AyRamonDeSinterklaasfilm

PARADISO FILMS

SYLVESTER

FLANDERS

SCREEN FLANDERS

BE

één

HET LAATSTE NIEUWS

Dag

EEN FILM VAN RASMUS A. SIVERTSEN

Solan & Ludwig

De Sneeuwmachine

www.jekino.be/desneeuwmachine

POINT OF VIEW

Online vind je uitgebreide recensies en nog veel meer

» neem een kijkje op www.vertigoweb.be

Spectre

Regie Sam Mendes
Cast Daniel Craig, Léa Seydoux
Speelduur 2u28
Vanaf 4 november in de bioscoop

Sam Mendes wisselt de bedrukte *Dark Knight*-achtige aanpak van *Skyfall* af met een waterval van knipogen naar de extravagante 007-avonturen van weleer. Met Léa Seydoux en Monica Bertolucci als geknipte Bondgirls anno 2015.

@Waaaninema

Solan & Ludwig: De sneeuwmachine

Regie Rasmus A. Sivertsen
Cast Dennis Willekens, Hero Muller
Speelduur 1u16
Vanaf 4 november in de bioscoop

Net als tv-klassieker *Rudolph, the Red-Nosed Reindeer* (1964) bombardeert dit fijne Noorse kinderavontuur je met een flinke dosis klei-animatie en kerstsfeer. De ludieke personages en het spannende sneeuwverhaaltje zullen de kleinsten niet koud laten.

@TheJimeister

The Visit

Regie M. Night Shyamalan
Cast Olivia DeJonge, Ed Oxenbould
Speelduur 1u34
Vanaf 11 november in de bioscoop

M. Night Shyamalan keert terug naar het soort snedige thriller dat hem ooit op de kaart zette — herinner je *The Sixth Sense*. Dit found footage-sprookje voelt aan alsof iemand de gebroeders Grimm een camera in de handen heeft gestopt. Spannende fun met een creepy randje.

@RubenNollet

The Program

Regie Stephen Frears
Cast Ben Foster, Guillaume Canet
Speelduur 1u43
Vanaf 18 november in de bioscoop

Stephen Frears is niet mals voor Lance Armstrong in dit lichtjes ironisch docudrama over de dopinggeschiedenis van de Amerikaanse wielerkampioen. Ben Foster doet 'een Matthias Schoenaerts' met zijn *Raging Bull*-achtige vertolking.

@ChrisCraps

Ixcanul

Regie Jayro Bustamante
Cast María Mercedes Coroy, María Telón
Speelduur 1u33
Vanaf 25 november in de bioscoop

Deze zeldzame brok cinema uit Guatemala is een treffend portret van koffieplukkers in een gemeenschap die op de flanken van een actieve vulkaan leeft. Het sociale engagement van Ken Loach, maar dan met een spirituele dimensie.

@RubenNollet

Wat EEN FILM VAN FILIP PEETERS
Mannen
Willen

VANAF 25 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

MARWALLADE
PIJKE

PRODUCTION

DFW

SCREEN
FLANDERS

Y&L

vtm
music

Flair

Dag

HET LAATSTE NIEUWS

SM

EFJ

BESTE FILM. OOI.

Donnie Brasco

Regie Mike Newell | **Cast** Al Pacino, Johnny Depp, Michael Madsen, Anne Heche
Speelduur 2u07 | **Jaar** 1997

Begin jaren negentig staat Tom Cruise op het punt in de huid te kruipen van maffia-infiltrant Joe Pistone — alias Donnie Brasco — als plots *Goodfellas* uitkomt. Tristar Pictures drukt het project in zeven haasten de kop in. Een op feiten gebaseerd gangsterdrama groen licht geven op het moment dat een gelijkaardige film van Scorsese furore maakt? *Fugheddaboudit!*

Als Mike Newell (*Four Weddings and A Funeral*) het scenario zo'n zes jaar later onder het stof vandaan haalt, is hij aangenaam verrast: "De insteek was alvast uniek: maffiosi als een stelletje leeglopers, dat had ik nog nooit op het witte doek gezien. Bovendien was het script in een supersappig taaltje geschreven en leek de intrieste figuur van hitman op leeftijd Lefty weggelopen uit *Death of a Salesman*. Met *Goodfellas* had dit in mijn ogen weinig of niks te maken."

Nochtans voelt Newells film op zijn beste momenten aan als een — liefdevolle — Scorsese-parodie. In *Goodfellas* zwemmen de gangsters in

het geld, in *Donnie Brasco* probeert Lefty (Al Pacino) met een hamer tevergeefs het kleingeld uit een parkeermeter te kloppen. In Scorseses film ratelen de hoofdpersonages de ene briljante speech na de andere af, in die van Newell wordt Lefty kwaad als Donnie (Johnny Depp, die met deze film eindelijk zijn *man child*-imago ontgroeide) hem duidelijk probeert te maken dat 'a punch of salt' niet bestaat.

Pacino, voor één keer gecast als antiheld, ging bij de release van de film met het meeste applaus lopen, maar de prestatie van jonge hond Depp is minstens even indrukwekkend. Eigenlijk doet hij precies wat zijn personage doet, zich zo goed mogelijk koest houden. De échte Pistone, die op de set als consulent fungeerde, was in elk geval meteen verkocht: "Als ik mijn ogen dicht deed, leek het net of ik mezelf hoorde praten. *The kid was right on the money.*"

Dat *Donnie Brasco* anno 2015 niet als een regelrecht meesterwerk wordt beschouwd, heeft niet alleen met de besmeurde carrières van beide hoofdrolspelers te maken — Pacino heeft

ondertussen ondingen als *Jack and Jill* op zijn palmares staan en Depp bereikte (hopelijk) zijn dieptepunt met *Mortdecai* — maar ook met het monstersucces van *The Sopranos* twee jaar later. Plots besepte de hele wereld dat *mobsters* ook maar mensen zijn.

Newell heeft alvast geen moeite met het gebrek aan erkenning: "Voor een film over iemand die altijd aan het kortste eind trekt, vind ik het ergens wel toepasselijk." ▣

@Jonas_Govaerts

» KLAP

De film bevat nog een geweldige *double-act*: die van het sullige FBI-duo vertolkt door de toen nog onbekende Paul Giamatti en Tim Blake Nelson. Alleen al hun geamuseerd blikspel tijdens Depps befaamde *Fugheddaboudit!*-speech maakt van *Donnie Brasco* deze maand de Beste Film Ooit.

27 NOV - 5 DEC 2015

WWW.KORTFILMFESTIVAL.BE

Co-funded by the European Union

Creative Europe **viatic**

A man with a goatee and dark hair, wearing a dark jacket, stands in a dark setting. He is holding a large, wrapped gift box in front of his chest. The gift box is wrapped in blue paper with a red ribbon and a large red bow on top. The man's expression is serious and slightly menacing.

NOT EVERY GIFT IS WELCOME.

JASON
BATEMAN

REBECCA
HALL

JOEL
EDGERTON

THE GIFT

18/11 IN DE BIOSCOOP